

ת"פ 25222/05/12 - מדינת ישראל נגד דוד אילוז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25222-05-12 מדינת ישראל נ' אילוז
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד אילוז

הנאשם

הכרעת דין

הרקע

כנטען בכתב האישום, ביום 23.8.11 ברח' יגאל בירושלים, היו הנאשם וגברת נאוה נוסבאום (להלן: "המתלוננת") מעורבים בתאונת דרכים ללא נפגעים.

לאחר דין ודברים ביניהם, תקף הנאשם את המתלוננת באמצעות אגרוף ומכה נוספת לפניה, וכן ירק עליה.

כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת נפיחות בשפה.

בשל כל אלו, הואשם הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

הנאשם בתשובתו לאישום, לא הכחיש את קרות התאונה, אך טען כי המתלוננת סירבה להעביר לו את פרטיה לאחר התאונה, והתקשרה לבעלה על מנת שיגיע בדחיפות למקום התאונה על מנת לסייע לה.

לדבריו, הוא לא הכה את המתלוננת ולא ירק עליה, וגרסתה היא פרי דמיונה ותו לא.

העידו בפני המתלוננת, שוטר הסיור ג'וני חליפה, החוקר יורם חתן, דר' מדונה והנאשם עצמו, וכן הוגשו הודעותיהם של הנאשם (1/ת) ושל המתלוננת (2/נ) במשטרה, התעודה הרפואית המתארת את פציעתה של המתלוננת (2/ת), דו"ח הפעולה של הסייר ג'וני חליפה (3/ת) וכן תמונות שצילם הנאשם בעת האירוע (1/נ) והקלטה קולית ומתומללת של האירוע המתואר בכתב האישום (3/נ).

המתלוננת עצמה, **גב' נאוה נוסבאום**, גוללה את שחוותה באירוע המתואר בכתב האישום. לדבריה, לאחר קרות התאונה, היא עצרה בצד הדרך מאחורי מכוניתו של הנאשם, ורכנה לעבר תא הכפפות על מנת להוציא משם את מסמכי הרכב "ואז הבן אדם הזה בא לכיוון האוטו שלי כשהוא משתולל, הוא קפץ והתחיל לצעוק... והוא תוך כדי קילל אותי, דלת הרכב הייתה פתוחה והוא היה עומד מעליי, לא נתן לי לצאת... הוצאתי את הנייד השני מתוך רצון להתקשר למשטרה... הוא לקח לי את הפלפון, דפק לי אותו לפניו וזרק אותו לרצפה וצרחתי לבעלי הוא יהרוג אותי הוא יהרוג אותי אני לא יודעת כמה זמן אחרי זה הגיע שוטר, ואחרי זה הגיע בעלי...". (עמ' 10 שורות 23-25 וכן עמ' 11 שורות 6-1).

המתלוננת תיארה את הפגיעה שנגרמה לה באמרה כי "כשהשוטר הגיע הפה שלי החל להתנפח ודימם לי הפה... והוא מצא את הפלאפון שלי מתחת לאוטו" (עמ' 14 שורות 25-27), אך כשהוצגה לה תמונתה בעת האירוע (1/נ) היא אמרה כי אינה יכולה לראות בתמונה את הסימנים אך ציינה כי "ירד לי דם בפנים וזה הלך והתנפח" (עמ' 19 שורות 2-7).

כמו כן, שללה המתלוננת אפשרות כי הפגיעה בשפתייה אירעה תוך שהנאשם מנסה ליטול את המכשיר הסלולארי וציינה כי "ביד חזקה ואיתנה הוא לקח לי את זה והעיף לי את זה לתוך הפרצוף" (עמ' 17 שורה 11).

רס"ב ג'וני חליפה העיד אף הוא לפני. לדבריו, הוא הוזעק למקום באמצעות מכשיר הקשר. בבואו, הוא הבחין במתלוננת יושבת לצד הכביש והיא ספרה לו את הקורות אותה, ואז הבחין כי "היה לה סימן אדום באיזור הפה" (עמ' 21 שורה 25) וכי היא הייתה נסערת (עמ' 22 שורה 27).

כשהוצגה בפניו תמונת המתלוננת 1/נ הוא הודה כי "בתמונה קשה לראות" אך הדגיש כי רשם את שראו עיניו "סימן בשפה השמאלית" ומדובר בסימן שאין מקורו באודם (עמ' 24 שורות 10-23).

בדו"ח הפעולה שרשם רס"ב חליפה (3/ת) הוא מתאר את שספרה לו המתלוננת באופן התואם את עדותה והוסיף כי "לגברת היה סימן אדום קטן בשפה...".

רס"ב יורם חתן תיאר בפני את מהלך גביית העדות, וסיפר כי טופס ריק של התעודה הרפואית ניתנה על ידו, אך הוא

אינו זוכר מי החזירה אליו חתומה על ידי דר' מדונה (עמ' 25 שורה 18).

דר' מדונה ג'אני העידה לפניי .

דר' ג'אני היא רופאת המשפחה הקבועה של המתלוננת.

לדבריה, גב' נוסבאום הייתה נסערת, מפוחדת ורועדת בעת שהגיעה לטיפול סמוך לאחר התקרית נשואת כתב האישום. העדה הבחינה בהמטומה בשפתה העליונה של המתלוננת, אך לא היה כל דימום ולא הייתה כל פגיעה ברירית, אם כי הייתה נפיחות קלה במקום.

דר' ג'אני הגדירה את הפגיעה כ"**המטומה קטנה**" שמיקומה המדוייק אינו זכור לה באופן בהיר (עמ' 28-29 לפרוטוקול).

הרופאה העידה כי במקרים מעין אלו, נפיחות תופיע תוך דקות ספורות, אך לאחר 4-6 שעות יופיע שטף דם שניתן לראותו. עם זאת, כך ציינה העדה, כי ככל שעוצמת המכה תהיה גבוהה יותר, הרי ש"זמני התגובה" של הנפיחות והופעתו החיצונית של שטף הדם יתקצרו בהתאם (עמ' 30 ש' 30-31).

דר' ג'אני הסבירה כי התעודה הרפואית (**ת/2**) נחתמה ביום 24.8.11, אם כי הבדיקה התבצעה ביום 23.8.11, הוא יום האירוע. הסיבה לכך נעוצה בעובדה כי המתלוננת הגיעה לבדיקה ללא שיש בידיה טופס "תעודה רפואית" מתאים.

עדות הנאשם

הנאשם עצמו בחר להעיד בפניי.

הוא סיפר כי לאחר התאונה, הוא ניגש אל המתלוננת וביקש את פרטיה, אך היא סירבה להתייחס אליו והמשיכה לשוחח בטלפון שברכב. הנאשם, לדבריו, פנה אל המתלוננת וביקשה שלא לעכבו, אך היא החלה לקללו וסירבה למסור את פרטיה (עמ' 31 ש' 23-32). הוא עצמו התקשר למשטרה, וזו האחרונה הגיע לזירה, יחד עם מר משה נוסבאום כפי שיפורט במהלך, "**בין חצי שעה לשעה מרגע שהתקשרתי למשטרה, אני התקשרתי ברגע שהיא סירבה למסור את הפרטים**" (עמ' 32 ש' 7-8).

זכרונו היה מקוטע, והוא לא הצליח לדלות ממנו פרטים רבים הקשורים לאירוע, והכל בשל בעיות קשב וריכוז מהן הוא, לדבריו, סובל.

הנאשם הוסיף וציין כי בעלה של הנאשמת, מר משה נוסבאום, הגיע למקום ו"תקע" מצלמה לפרצופו שלו, תוך שהוא מפגין בעלות ואדנות על הזירה בכללותה.

מר נוסבאום, כך לדבריו, "**נתן הוראות לשוטר**" (עמ' 33 ש' 15-16), עד כדי שהשוטרים והחוקרים איבדו עניין בטענותיו בדבר הקלטה קולית של האירוע נשוא כתב האישום (סומנה **נ/3**) והיתכנות קיומן של מצלמות אבטחה בזירת

האירוע.

לדבריו, היותו של בעלה של המתלוננת, מר משה נוסבאום, כתב לעיני משטרה של ערוץ 2, היה בכך כדי להטות את השוטרים והחוקרים שהיו מעורבים בפרשה באופן שהמטרה, היא הנאשם עצמו, "סומנה" זה מכבר ללא כל קשר למעשיו או לטענותיו (עמ' 33 ש' 20-22).

לשיטתו הוא החל להקליט כבר ב"תחילת האירוע" (עמ' 38 ש' 1-3), וכן הוא מדגיש כי הנזק למכוניתו הינו אפסי וחסר ערך מאחר ו"הייתה לי מכה קודמת ברכב" (עמ' 38 ש' 4-5).

הנאשם חוזר ומכחיש כי הכה את המתלוננת בכל דרך שהיא, אך טוען כי ייתכן והמכה נגרמה לה ממכשיר הטלפון הנייד אותו אחזה בעת קרות התאונה (עמ' 38 ש' 21-24).

בד בבד עם טענות אלו, מודה הנאשם כי התאונה הייתה "לא קשה" (עמ' 38 ש' 29-30).

יובהר, כי בכל עת שעומת הנאשם עם גרסתו במשטרה, הוא עמד על גרסתו לפיה הוא חתם על ההודעה בלי לקרותה, מאחר והיה לחוץ ובשל היותו סובל מבעיות קשב וריכוז.

נקודה נוספת וחשובה, היא כי ההקלטה החלה מיד בעת שהמתלוננת סירבה למסור את פרטיה, ועד למפגש עם המשטרה ומר נוסבאום, שאירע כ"כחצי שעה - שעה" לאחר מכן.

דין והכרעה

שתי גרסאות, אם כן, לאירוע המתואר בכתב האישום.

גרסתו של הנאשם הכוללת עימות מילולי דו צדדי בין שני נהגים, ללא כל עימות פיזי או תקיפה, ולעומתה גרסתה של המתלוננת הכוללת עימות מילולי ותקיפה פיזית שיש בה יריקה והטחת מכשיר הטלפון הסלולארי בפניה באופן שהביא לפציעתה.

הבה נבחן את גרסתו של הנאשם.

קבלתה של גרסה זו משמעה דחייתה המלאה של גרסת המתלוננת, ולמעשה, טענה מובלעת לפיה המתלוננת בדתה את גרסתה ו"תפרה" מערכת עובדתית שקרית תוך שיתוף פעולה עם גורמים שונים שאמה אותם להלן.

לפי תזה זו, החליטה המתלוננת, בקור רוח, זמן קצר עד מאד לאחר התאונה המתוארת בכתב האישום, לבדות מליבה את המכה והיריקה.

לשם כך, היא מתקשרת לבעלה, מר משה נוסבאום, תכוף לתאונה וצועקת אליו בהיסטריה מדומה כי הנאשם הכה אותה בפניה כפי שניתן לשמוע בהקלטה (נ/3) שהוצגה בפניי על ידי הנאשם עצמו.

לאחר מכן, היא קשרה קשר עם השוטר ג'וני חליפה ושכנעה אותו לבדות מליבו את שרשם בדוח הפעולה (ת/3) לפיו

הוא ראה סימן אדום סמוך לפיה של המתלוננת.

אך לא די בכך. המתלוננת אף שכנעה, אליבא דהנחה זו, את דר' מדונה ג'אני למלא את התעודה הרפואית (ת/2) בפרטים שאינם נכונים, בהמטומה שלא הייתה ובשטף דם שלא היה קיים.

אפשרות נוספת היא, כי הנאשמת נחבלה באופן שאינו קשור לאירוע המתואר בכתב האישום, אך החליטה באופן ספונטאני לקשור חבלה זו לתאונה שאירעה ולתוצאותיה, ובכך לסבך את הנאשם בעבירה שלא ביצע.

הנאשם אף מוסיף אפשרות נוספת, לפיה המתלוננת נפגעה מהמכשיר הנייד שלה במהלך האירוע או במהלכה של התאונה המתוארת ואשר עובר אליה, כך לטענתו, המתלוננת שוחחה בטלפון נייד תוך כדי נהיגה.

האם תרחיש זה אפשרי? אכן כן- מדובר בתרחיש אפשרי.

אך האם תרחיש זה סביר? לטעמי, הוא אינו סביר.

מדובר בתמהיל פנטסטי הכורך בתוכו צירופי מקרים, צירופי משתתפים ומסמכים בדויים, שהיו צריכים להירקם יחד למזימה מרושעת, והכל תוך דקות ספורות ובאמצעותו של תכנון קר ומחושב.

ויובהו, כי ה"רווח" שהייתה יכולה המתלוננת להפיק מתכנון זדוני שכזה עולה כדי נזק פח של "נשיקה" בין שני כלי רכב, נזק מינורי יחסית שערכו נאמד במאות שקלים בודדים, ובכל מקרה לא יותר מ- 1,000 ₪.

הרווח הזעום יחסית, אל מול האופרציה המורכבת הנדרשת לביצועה כפי שתוארה לעיל, הופכת תרחיש זה, כאמור, לבלתי סביר בעליל.

קביעה זו מותירה את גרסתה של המתלוננת כמוצקה וכמבוססת, וזאת על דרך השלילה כפי שתוארה לעיל.

ניסיון החיים מראה כי פגיעה גופנית, צריך שיהיה לה גורם והיא אינה נגרמת מעצמה ומופיעה סתם כך ללא סיבה.

אין מנוס מלקבוע כי המתלוננת נפגעה באירוע המתואר בכתב האישום. לא נשמעה כל טענה כי היא פגעה בעצמה, וההשערה לפיה היא נפגעה כתוצאה משיחה בטלפון הסלולארי שלה אינה הגיונית מאחר וברכבה מותקנת דיבורית המאפשרת לשוחח באופן בטיחותי ונינוח הרבה יותר.

אם נוסיף לכך את העובדה כי, באירוע נכחו רק שני משתתפים, הרי שאם המתלוננת לא פגעה בעצמה ולא בדתה את הפגיעה, הרי שהאצבע המאשימה צריך שתופנה לעבר המשתתף הנוסף והיחיד- הנאשם עצמו.

ובאשר לעצם עדותה של המתלוננת, אקדים ואומר כי מצאתי את עדותה מהימנה בעיני, אולם ניכר היה, גם בעת

עדותה בבית המשפט כי האירוע נצרב בה כאירוע טראומתי, ועל ייתכן כי חלק מההתרחשויות נדמו לה כחמורים יותר ואף מורחבים יותר מאשר היו במציאות.

עם זאת, המטומה היא תוצאה פיזיולוגית של מכה שהופעלה על גוף האדם, במקום המוגדר בו היא הופעלה. כאמור, אין בידי לקבל את התרחיש אותו הציע הנאשם, ועל כן אין מנוס מקביעה כי בשל תחושתו בעת האירוע כי המתלוננת מעכבת אותו ולא מוסרת לו (כנדרש, יש לציין) את פרטיה ופרטי רישיונה, הוא שלח ידו את הטלפון הנייד שהיה צמוד לאזנה ופגע בו כך שאחד מקצותיו פגע בשפתיה של המתלוננת, וזוהי מקורה של ההמטומה דנן.

יש לציין, כי לא אוכל לקבוע שהנאשם נטל את המכשיר והשליכו על המתלוננת כפי שגרסה היא עצמה, אלא שליחת ידו בעוצמה לעבר המכשיר הסלולארי שהיה צמוד לפיה היא שהביאה לפגיעה, כאמור.

נדמה, כי מדובר באירוע אמוציונאלי שבו הגעתו של מר נוסבאום והשוטר למקום לא תרמה להרגעת הרוחות, אלא אף ליבתה אותן. באטמוספירה זו נצעקו הצעקות ו"הוחלפו" הקללות.

עם זאת, מההקלטה (ת/8 והתמלול נ/3) שהושמעה בפניי לא נשמעים כל אימים מצידו של הנאשם, אלא רק צעקות הדדיות ואולי אף קללות, שאינן מכבדות את המשתתפים בדו שיח זה.

אין זה מתפקידי להטיף מוסר, אולם ראויים הם שני אנשים מבוגרים ובעלי רקורד מכובד של עשייה, לדו שיח מכובד ומכבד יותר, ולא אוסיף.

אלא שצעקות וקללות על אף אי הנוחות שהן מעוררות ופגיעתן בשיח התרבותי, הן אינן מהוות עבירה פלילית, ועל כן ראיתי לזכות את הנאשם מביצוען.

בתחילתו של האירוע, כפי שנשמע בהקלטה, אומר הנאשם למתלוננת "**אל תגעי בי, אל תתקעי לי את המצלמה בפרצוף**", ופרק זמן קצר לאחר מכן, מדווחת המתלוננת לבעלה, מר משה נוסבאום, כי הנאשם "**נתן לי בוקס**" (עמ' 1 ש' 6-12), וכן בהמשך היא מפרטת כי "**אתה נתת לי אגרוף בפה איתו**" (עם המכשיר הנייד- ש.ה. - עמ' 2 ש' 18-21).

ניכר אם כן, כי המתלוננת הפנתה את מכשיר הטלפון הנייד שברשותה לעבר פניו של הנאשם, והוא בתגובה הדף את ידה כך שהמכשיר הסלולארי פגע בשפתה. נדמה כי כוונתו לא הייתה לפגוע במתלוננת, אלא רק להסיט את ידה, אלא שהעבודה כי היא אחזה בידה בטלפון הנייד גרמה לפגיעה המתוארת.

סופו של דבר, הוכח בפניי כי הנאשם פגע במתלוננת באופן שהדף את מכשיר הטלפון הסלולארי באמצעותו היא ניסתה לצלמו, וגרם לה חבלה המוכחת בתעודה הרפואית ונתמכת בעדותה של הרופאה דר' ג'אני, ומאידך התרחישים המוצעים על ידי הנאשם אינם מעלים ספק סביר בעניין זה, **ועל כן אני מרשיעו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של**

ממש המיחוסת לו, אך מזכה מעבירת האיומים מהטעמים שפורטו לעיל.

עיקרי הכרעת הדין הובאו לידיעת הצדדים ביום 3.8.14, אולם בשל השבתת מערכת "נט המשפט" לא נמסרה הכרעת הדין עצמה לצדדים.

מזכירות בית המשפט תשלח את הכרעת הדין לצדדים, וכן לשירות המבחן לשם עריכת תסקיר לעניין העונש.

ט' באב תשע"ד, 5.8.14.